

פסוק זה, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל
אֶל דֵּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'.

ובא ראה, כל יום ויום נוטף טל
מהעתיק הקדוש לזעיר אנפין,
ומתברכים כל שדה התפוחים
הקדושים, ומאותו טל נשפע
לאֵלוֹ שְׁלֹמֶטָה, וממנו גזונים
מלאכים קדושים, כל אחד ואחד
כפי מאכלו. זהו שכתוב (שם עח)
לֶחֶם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ, ומאותו
מזון אכלו ישראל במדבר.

אמר רבי שמעון, כמה בני אדם
גזונים בזמן הזה ממנו, ומי הם?
אלו החברים שמשתדלים בתורה
ימים ולילות. וכי יעלה על דעתך
מאותו מזון ממש? לא, אלא כעין
אותו מזון ממש ששקול על אחד
פי שנים.

בא ראה, כשנכנסו ישראל
ונדבקו במלך הקדוש משום גלוי
של הרשם הקדוש, אז זכו לאכל
לחם אחר עליון יותר ממה שהיה
בתחלה. בתחלה, כשיצאו
ממצרים, נכנסו ללחם שנקרא
מצה, וכעת זכו ונכנסו לאכל לחם
אחר יותר עליון, ממקום עליון,
שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן
השמים. מן השמים ממש.
ובאותו זמן הוא נמצא להם
לישראל מקום זה. חברים
שמשתדלים בתורה, גזונו ממקום
אחר יותר עליון, ומהו? ככתוב
(קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.
מקום יותר עליון.

אמר לו רבי אלעזר, אם כן, למה
חלשה נפשם יותר משאר בני
העולם, שהרי שאר בני העולם
בכח וחזק יתר נראים להמצא (הם
יותר)? אמר לו, יפה שאלת.

לְקַבְּלֶיהָ, וְאֵתִי הָיָה מִסְכָּנָא וְאַפְקִיָּה, וְיַהֲבִיָּה
בִּידוּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַשְׁתַּזִּיב. פד אתער, נפל
בפומיה, האי קרא, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל
דֵּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי'.

וְהָא חֲזִי, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, נְטִיף טַלָּא מֵעֵתִיקָא
קְדִישָׁא לְזַעִיר אַפִּין, וּמִתְבְּרַכָּאן כָּל חֻקְל
תְּפוּחִין קְדִישִׁין. וימה הוא טלא אנגיד לאינון
דלתתא, ומלאכין קדישין אתגנו מניה, כל חד
וחד כפום מיכליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים עח)
לֶחֶם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ, וימה הוא מזונא אכלו
ישראל במדברא.

אמר רבי שמעון, כמה בני נשא מתזנין בהאי
זמנא מניה, ומאן אינון. אלין חבריאי
דמשתדלי באורייתא, יומי ולילי. וכי סלקא
דעתך מההוא מזונא ממש. לא. אלא כעין
ההוא מזונא ממש, דשקיל על חד תריין.

הא חזי, ישראל פד עאלו ואתדבקו במלכא
קדישא, בגין גלויא דרשימא קדישא,
כדין זכו למיכל נהמא אחרא עלאה, יתיר
ממה דהוה בקדמיתא. בקדמיתא כד נפקו
ישראל ממצרים, עאלו בנהמא, דאקרי מצה,
והשתא זכו, ועאלו למיכל נהמא אחרא
עלאה יתיר, מאתר עלאה, דכתיב הנני ממטיר
לכם לחם מן השמים. מן השמים ממש.
ובהוא זמנא אשתכח להו לישראל. מאתר
דא. חבריאי דמשתדלי באורייתא, מאתר
אחרא עלאה יתיר אתגנו. מאי הוא. כמה
דכתיב, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. אתר
עלאה יתיר.

אמר ליה ר' אלעזר, אי הכי, אמאי חלשא
נפשייהו יתיר משאר בני עלמא, דהא שאר בני נשא, בחילא
ותוקפא יתיר אתחזון לאשתכחא. (ס"א אינון יתיר)

אמר ליה יאות שאילתא.